

Ensimmäinen kunnon Novellini! Olen kirjoittanut muutaman tarinan tuonne fantasiapuolelle, mutta ajattelin tällä kokeilla jotain hieman erilaista. Ensin vähän tietoo musta. Oon ensinnäkin Ateisti elikkä en usko Jumalaan. Jotkut mua viisaammat on sanonu, et täysipäinen Ateismi on helvetin tyhmää. On paljon järkevämpää olla Agnostikko, joka uskoo ettei olis todisteita kummankaan kannan puolesta. Jos lopulta selviää, et Jumala onkin olemassa, nii olisin aika kusessa, kun en uskois ollenkaa ja joutuisin aika varmaa helvettii. Mut uskonnollinen oon silti aina ollu. Mun mielest maailma olis parempi paikka jos ihmiset noudattais enemmän kristillisii arvoi. Kello oli jotain kaks iltapäivällä ku kuulin ovikellon. Olin olohuonees kattomas teeveetä. Olin yksin, joten nousin ylös avaamaan. Kun avasin oven en ollu uskoo silmiäni. Ulkopuolel seisoi kaks tosi söpö tyttöstä. Naiset oli pukeutunu tosi konservatiivisest, ja toisel oli kädes Vartiotorni-lehti. Kyl huomasin heti et ne oli Jehovan todistajii. Tervehdin tyttösiä ystävällisesti, ja esittelimme toisemme. Naisten nimet olivat Emmi ja Marika. Selvästi he odottivat et olisin astunu ulos ja jutellu niille pihalla. Osotin mielenkiintoa heitä kohtaan ja kysyin josko he tulisivat sisälle, kahville vaikka, voisni keittää. Naiset oli vähän epäluulosii aluks, mut ku seisoin sisäpuolella tarpeeks kauan ulko-ovi auki, ne lopulta astus sisään. Olin just pari päivää sitte siivonnu, eikä keittiös ees ollu likasii tiskejä, ni uskalsin pyytää sisälle. Istuttiin keittiön pöydän ääreen. Emmi ojensi mulle Vartiotornin ja selailin sitä ku ne rupes puhumaa Jumalasta. Mietin et kannattaaks mun oikeesti koittaa haastaa heidän käsityksiään, ja tulin lopputulokseen et ei kannata. Mun mielest jos haluu uskoo jumalaan, se on ihan ok. Yleensä tapakristityt ei hirveesti tykkää Ateisteist. Itekkään en oikeen pidä siit et muut Ateistit koittaa koko ajan alleviivata Jumalan olemassa olemattomuutta. En oikee usko et se johtaa mihinkään. Joskus must tuntuu et Ateistit on pahempii niiden saarnoissaan ku Kristityt. Hitto tytön olivat kyllä kauniita. Olin just aamulla runkannu, ja huomasin et mulle tuli taas stondis. Hitto tää kaikki on tapahtunu nii nopeesti, et musta rupes tuntumaa, et olin nukahtanu sohvalle, ja tää kaikki oli osa esileikkiä porno kohtaaukselle. Mietin et olikoha Jehovan todistajat yhtä lutkii ku mitä olin kuullu Amerikan Mormoneista. Niille opetetaan pienestä pitäen, et ei seksiä enne avioliitto. Ku jotku niist kuitenkin murtuu, ni sit ne harrastaa seksiä ihan kaikkien kaa. Tai niin oon ainaki kuullu. En kyl usko et Jehovat on samanlaisii. Tai jos osoittautuski et näin olis, ainaki ne pukeutuu säädyllisesti. Rupesin selittämään tytöille, kuinka olin just muuttanu uuteen kaupunkiin eikä mul oikee ollu ystävii täällä. Muutin kaupunkii työn perässä, enkä oikee nähnyt kavereita ku viikonloppusin. Naiset vaa hymyili mulle ja siit tuli mun sydämeen tosi lämmin olo. Jos ei muuta ainakin olin onnistunut saamaan kaksi kaunista naista hymyilemään mulle. Selitin kans, et rukoileminen yms. kristillinen toiminta vois auttaa mua pääsemään eteenpäin elämässä. Hitto et seuraavaks melkeen naurahdin ääneen. Huomasin et Emmillä oli tosi pieni käsilaukku mukana. Se oli nii pieni et jos sen pistäis vauvalle se näyttäis oikeen kokoselta. Sit Emmi otti laukusta pienen pokkari-Raamatun. Jotenki se tilanne nauratti mua. Emmi kysyi multa, josko halusin kuulla pienen kappaleen Raamatusta, kuulemma se sopisi just mun elämäntilanteeseen. Suostuin, mutta en oikeastaan kuunnellut Emmin lukemaa tekstiä. Ai mikäkö on suhtautumiseni Raamattuun? Uskon että Raamattu on erittäin vaikutusvaltanen satukirja. Vaikka omistaisi elämänsä kirjan opiskeluun, silti, kun kuusikymppisenä vanhuksena sen lukisi uudestaan, löytyisi sieltä aina uusia merkityksiä ja sanomia. Vertaisin Raamattua Antoine de Saint-Exupéryn pienoismalliin Pikku prinssi. Aluksi kirja vaikuttaa lasten satukirjalta, ja sitä se olikin kun faija luki kirjaa mulle pienenä. Kolmetoista-vuotiaana luin kirjan uudestaan, ja löysin siitä merkityksiä joita en ollu enne huomannu. Sen jälkeen oon luku kirjan ainakin kymmenen kertaa, ja kirja on edellee mun kirjahyllyssä. Kun Raamatun pätkä saatiin luettua loppuun, ehdottivat tytöt rukousta. Ristin käteni heidän kanssaan pöydälle.

Sijoitin käteni tahallaan siten et' käteni melkeen koskettivat Marikan käsiä, ja hymyilin hänelle valloittavasti. Hän hymyili takaisin, ja olin näkevinäni pientä punastusta. En tuntenut kyseistä rukousta, joten suljin silmäni ja kuuntelin naisten ääntä. Rukouksen loputtua nousin seisomaan sen merkiksi että olisi aika lähteä. Kysyin heiltä vielä olisiko heidän kirkossaan jonkinlaista tapahtumaa johon voisin osallistua. Sopivasti sattui että kirkossa olisi rukoushetki ensi viikonloppuna, johon kaikki voisivat osallistua. He lupasivat että hekin olisivat siellä. Marika vielä kirjoitti osoitteen ja kelloajan muistilapulle ja antoi minulle. Tämän jälkeen saatoin heidät ulos. He hymyilivät kauniisti poistuessaan seuraavan talon luokse. Mietin että ei ollut helppoa olla Jehovan todistaja. Mitä olin koulussa oppinut, niin Jehovien todistajat pakotetaan tekemään niin sanottua kenttätöitä tietty määrä viikossa, vaikka he eivät haluaisikaan. Rekrytoinnin kannalta työ oli käytännössä hyödytöntä. Useimmiten he joutuvat kohtaamaan vittuilemista ja ovien heittämistä kiinni heidän eteensä. He olivat selvästi otettuja hänen ystävällisyydestään, tänä päivänä ystävällisyys toisia kohtaan ei ollut niin muodissa kun joskus menneisyydessä. Miksi sitten halusin nähdä heidät uudestaan? Mietin tuota useasti tapaamisen jälkeen. Ensinnäkin uskon olevani pohjimmiltaan Hyvä ihminen. Teen asioita puhtaasti Altruistisista syistä, eli teen asioita jotka eivät hyödytä minua mitenkään, mutta joiden tiedän tekevän muut onnelliseksi. Toisekseen minulla ei oikeasti ollut yhtään ystävää tässä kaupungissa. Itseasiassa minulla ei ole koskaan elämässäni ollut naispuolisia ystäviä, nyt kun tarkemmin mietin. Seurustelusuhteita ja tyttöystäviä kyllä, mutta ei ketään jota voisin hyvällä omallatunnolla kutsua ystäväksi. Ja tytöt vaikuttivat mukavilta. Kolmanneksi olen aina kiinnostunut uusien asioiden oppimisesta ja uusien kokemusten kerryttämisestä. Jos joku mun kaveriporukastaan sanois, että hitto kun nuo Jehovan todistajat ovat tyhmiä, voisin mennä väliin ja todeta, että itseasiassa Jehovan todistajan ovat ihan okei, hän tunsu muutaman ja he olivat kaikki ihan hyviä tyyppejä. Mietin voisivatko Jehovan todistajat saada selville että en kuulunut kirkkoon. Erosin kirkosta heti 18 vuotta täytettyäni eroa kirkosta piste fi palvelun kautta. Ei minulla oikeastaan mitään syytä ollut. Ei minua olisi haitannut kirkollisveron maksaminen. En välittänyt niinkään rahasta. Pystyisin ylläpitämään nykyisen elämäntyylini vaikka saisinkin hieman vähemmän rahaa. Itseasiassa odotin innolla tapaamista kirkossa, tottakai menisin tilaisuuteen. Ja kirkossa puhuisin muiden kanssa kaikesta muusta paitsi uskonnosta ja Jumalasta. Olin jo varma että pitäisin heistä.